

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 414/2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Rušinom, PhD., Letná 47, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením predsedu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 11 C 185/2016 z 10. októbra 2016 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 NcC 36/2016 zo 4. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnosťou podanou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. novembra 2016 sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) domáhal zrušenia uznesenia predsedu Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) z 10. októbra 2016, ktorým boli všetci sudcovia tohto súdu vylúčení z prejednávania a rozhodovania v jeho veci

vedenej pod sp. zn. 11 C 185/2016, s tvrdením, že ním boli zasiahnuté práva označené v záhlaví tohto rozhodnutia.

Sťažovateľ sa sťažnosťou podanou na ústavnom súde 19. januára 2017 domáhal zrušenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zo 4. novembra 2016, ktorým sa vec vedená na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 185/2016 v dôsledku vylúčenia jeho sudcov prikazuje na ďalšie konanie Okresnému súdu Rožňava rovnako s tvrdením, že ním bolo porušené jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie a základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi.

Súčasťou tejto sťažnosti bol aj návrh sťažovateľa na spojenie oboch konaní do jedného konania, pretože na rozhodnutie predsedu okresného súdu o vylúčení jeho sudcov bezprostredne nadväzuje uznesenie krajského súdu o prikázaní veci inému okresnému súdu, takže tieto veci skutkovo spolu súvisia.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

Podľa § 166 ods. 1 prvej vety CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

Ústavný súd v zmysle uvedeného uznesením sp. zn. PLs. ÚS 7/2017 z 15. februára 2017 obe napadnuté konania spojil na spoločné konanie.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej 9. novembra 2016 uviedol, že: *«je stranou súdneho sporu vedenom pred Okresným súdom Spišská Nová Ves, pod sp. zn. 11C/185/2016, kde sa Sťažovateľ ako žalobca domáha, aby súd uložil žalovanému povinnosť umožniť*

Sťažovateľovi nahliadnuť do dokladov týkajúcich sa hospodárenia žalovaného a vydať mu kópie týchto dokladov...

Dňa 19. 10. 2016 bolo Sťažovateľovi doručené uznesenie predsedu Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 11 C/185/2016, zo dňa 10. 10. 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 10. 2016..., ktorým došlo k vylúčeniu z prejednávania a rozhodovania vo veci (s výnimkou predsedu súdu) všetkých sudcov Okresného súdu Spišská Nová Ves...

Dňa 19. 10. 2016 bolo Sťažovateľovi doručené zároveň uznesenie podpredsedu Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 11C/185/2016, zo dňa 10. 10. 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 10. 2016, ktorým došlo k vylúčeniu z prejednávania a rozhodovania vo veci predsedu súdu. Sťažovateľ pre úplnosť dodáva, že toto uznesenie vo svojej Sťažnosti... nenapadáva...

Z napádaného uznesenia pritom vyplýva, že dôvodom vylúčenia všetkých sudcov zákonného súdu Sťažovateľa bol údajný priateľský (v niektorých prípadoch) alebo kolegiálny vzťah dcéry Sťažovateľa a dotknutých sudcov..., čo podľa uznesenia zakladá relevantnú obavu z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach...

Napádané rozhodnutie je jednoinštančné, právoplatné, v zmysle judikatúry súdov (napr. Rozhodnutie NS SR. sp. zn. 5 Co 5/2010), nie je voči nemu možné podať žiadny riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok. Takýto záver pritom vyplýva aj priamo z dôvodovej správy k CSP...

Podľa názoru Sťažovateľa sa však orgán verejnej moci vydávajúcí napádané rozhodnutie neriadil princípom materiálneho právneho štátu a ústavnými zásadami, keď svoje rozhodnutie nielenže založil na nesprávnom výklade platných právnych predpisov ale postupoval a rozhodol priamo v rozpore s doterajšou judikatúrou Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR...

Sťažovateľ sa domáhal ochrany svojich práv na svojom zákonom súde, avšak z dôvodu, že sudcovia predmetného súdu sa „cítili“ byť zaujatí, došlo en block k vylúčeniu všetkých sudcov súdu...

Právna úprava vylúčenia sudcov je upravená v ust. § 49 ods. 1 CSP, podľa ktorého platí: „Sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho

pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.“

Následne CSP upravuje postup v prípade vylúčenia sudcov na základe námietky jednej zo strán súdneho sporu (§ 52 a nasl. CSP) alebo na základe oznámenia sudcu (§ 50 CSP). Sťažovateľ si pritom dovoľuje poukázať na skutočnosť, že aj keď je napádané uznesenie vydané v zmysle ust. § 50 CSP a ust § 51 CSP, a teda na základe oznámenia sudcu, z vyjadrení vylúčených sudcov vyplýva, že dotknutí sudcovia sa vyjadrovali k námietke vznesenej Sťažovateľom (žalobcom), ktorá však Sťažovateľom (žalobcom) vznesená vôbec nebola, čo len podľa Sťažovateľa podčiarkuje nezákonnosť napádaného uznesenia a zásah do Sťažovateľových základných práv...

Vychádzajúc z dikcie § 49 ods. 1 CSP pritom platí, že základom pre vylúčenie sudcu môžu byť len objektívne existujúce zákonné dôvody...

Podľa názoru Sťažovateľa sú však dôvody sudcov, ktorí sa „cítily byť zaujatí“, len ich subjektívnymi názormi a nemajú oporu v objektívnej skutočnosti, a toľž už tieto názory sudcov neboli preukázané. Vo vyjadrení dotknutých sudcov pritom rezonujú najmä nasledovné skutočnosti, ktorými sudcovia zdôvodňujú svoje vylúčenie:

Skutočnosť, že dcéra Sťažovateľa je kolegyňou dotknutých sudcov, bol ako dôvod pre vylúčenie uvedený všetkými sudcami... Podľa Sťažovateľa je však neprípustné, aby bol tento dôvod postačujúci pre odňatie zákonného sudcu..... Ústavný súd SR totiž už viackrát vyslovil, že samotné kolegiálne vzťahy medzi sudcami nemôžu byť dôvodom na spochybnenie ich nestrannosti a na ich vylúčenie z prerokúvania veci z toho dôvodu (IV. ÚS 345/09)...

Podľa názoru Sťažovateľa, ani ďalšie tvrdenia niektorých sudcov, napríklad, že dotknutý sudca pozná Sťažovateľa, a že s ním dobre vychádza..., nie sú dôvodom pre vylúčenie tohto sudcu z rozhodovania vo veci...

Podľa názoru Sťažovateľa sa však príslušný orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o vylúčení sudcov, nemal uspokojiť len s tvrdeniami dotknutých sudcov, ale mal skúmať preukázanie týchto tvrdení...

... dôvod na vylúčenie všetkých sudcov predmetného súdu podľa Sťažovateľa neexistuje. Za seba môže... len uviesť, že s výnimkou jeho dcéry a predsedu súdu, osobne pozná sudcov, [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], avšak ani

s týmito sudcami Sťažovateľ neudržiava žiadny osobný ani rodinný vzťah a pozná ich len z účasti na verejných podujatiach, a to max. dvoch až troch za obdobie tridsiatich rokov. Sťažovateľ je taktiež presvedčený, že 70 % z vylúčených sudcov Sťažovateľa vôbec nepozná a pokiaľ ho títo sudcovia stretnú na verejnosti, nebudú ani vôbec vedieť, o akú osobu ide... podľa Sťažovateľa (je) evidentné, že predmetným uznesením a postupom príslušného orgánu verejnej moci bolo porušené základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, základné právo na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR.

Podľa názoru Sťažovateľa však právo Sťažovateľa na súdnu ochranu nebolo porušené len z vyššie uvedených dôvodov, ale aj z dôvodu arbitrárnosti napádaného uznesenia...»

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu 19. januára 2017 sťažovateľ ako nezákonné označil rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 NcC 36/2016-34 zo 4. novembra 2016, ktorým krajský súd vec vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 185/2016 prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Rožňava.

Zo spojenia oboch vecí vyplynulo, že sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnostiach rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, uznesením predsedu Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 11C/185/2016, zo dňa 10. 10. 2016 a krajského súdu č. k. 1 NcC 36/2016-34 zo 4. novembra 2016 porušené bolo.

Uznesenie predsedu Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 11C/185/2016, zo dňa 10. 10. 2016 a uznesenie krajského súdu č. k. 1 NcC 36/2016-34 zo 4. novembra 2016 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je predseda Okresného súdu Spišská Nová Ves a Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet advokáta Sťažovateľa, JUDr. Mariána Rušina, PhD., a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovateľ namietal, že uznesením okresného súdu sp. zn. 11 C 185/2016 z 10. októbra 2016, ktorým z pojednávania a rozhodovania jeho veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 185/2016 boli vylúčení všetci (okrem predsedu) sudcovia okresného súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkom v konaní a stranám sporu v ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavno-procesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd poukazuje na to, že základné práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „sú výsledkové“, to znamená, musí im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, III. ÚS 196/2015). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“; napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a ESLP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Procesný postup všeobecných súdov v konaní pred všeobecnými súdmi upravuje Civilný sporový poriadok.

Podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 420 písm. e) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa § 420 písm. f) CSP súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V prípade sťažovateľa to znamená, že výsledok, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, III. ÚS 196/2015 a podobne). Namietané uznesenie okresného súdu by mohlo zakladať porušenie označených práv sťažovateľa len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre neho a tento negatívny dôsledok by sa musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (m. m. III. ÚS 30/2010).

Vzhľadom na to, že právomoc ústavného súdu je v danej veci až subsidiárna v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok svojej právomoci (m. m. II. ÚS 129/04, III. ÚS 30/2010, IV. 186/2010, I. ÚS 410/2016).

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva tiež vyplýva, že konanie o námietke zaujatosti, nezávislé na konaní, v ktorom bola námietka uplatnená, sa týka predovšetkým procesných práv účastníka konania a netýka sa civilných práv a záväzkov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj keď konanie o námietke zaujatosti môže mať vplyv na konanie vo veci samej, ide o nedostatočné spojenie a vzdialené následky, aby mohol čl. 6 ods. 1 dohovoru vstúpiť do hry, a preto je čl. 6 ods. 1 dohovoru na takéto konanie neaplikovateľný (pozri *Ovcharenko proti Ukrajine*, rozhodnutie z 20. 10. 2009, č. 26362/02, *Schreiber and Boetsch, v. Francúzsko*, č. 58751/00, rozhodnutie o prijateľnosti z 11. 12. 2003 a tiež *Mianiovicz, v. Nemecko*, č. 37111/04, 55440/07, 55443/07, rozhodnutie o prijateľnosti z 19. 5. 2009, oddiel 1a), teda sťažnosť v tejto časti je aj zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) (obdobne III. ÚS 421/2016, I. ÚS 507/2016).

2. Sťažovateľ tiež namieta, že uznesením krajského súdu č. k. 1 NcC 36/2016-34 zo 4. novembra 2016, ktorým vec okresného súdu vedenú pod sp. zn. 11 C 185/2016 prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Rožňava, boli porušené jeho základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto časti ústavný súd namietané uznesenie krajského súdu z hľadiska námietky sťažovateľa o možnosti zásahu do ním namietaných základných práv preskúmal, pričom zistil, že sťažnosť v tejto časti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Krajský súd svoje rozhodnutie o prikázaní veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 185/2016 Okresnému súdu Rožňava odôvodnil tým, že:

„Predseda Okresného súdu Spišská Nová Ves uznesením zo dňa 10. októbra 2016 č. k. 11 C/185/2016-26 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Spišská Nová Ves... sú z prejednávania a rozhodovania daného sporu vylúčení. Podpredsedníčka Okresného súdu Spišská Nová Ves uznesením zo dňa 10. októbra 2016 č. k. 11C/185/2016-24 rozhodla, že predseda Okresného súdu Spišská Nová Ves JUDr. Jána Slovinský je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tohto sporu.

Predseda Okresného súdu Spišská Nová Ves podľa § 50 ods. 3 posledná veta CSP následne predložil vec Krajskému súdu v Košiciach ako súdu nadriadenému na rozhodnutie o prikázaní sporu v zmysle § 39 ods. 1, 3 CSP.

Ak nemôže príslušný okresný súd alebo krajský súd o spore konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení, musí byť spor prikázaný inému súdu tej istej inštalácie (§ 39 ods. 1 CSP). ...

Z obsahu spisu je zrejmé, že sudcovia Okresného súdu Spišská Nová Ves sú na základe uznesení predsedu a podpredsedníčky Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10. októbra 2016 č. k. 11 C/185/2016-24 a č. k. 11 C/185/2016-26 vylúčení z prejednávania a rozhodovania o spore žalobcu a žalovaného o uloženie povinnosti nahliadnuť do v žalobe označených dokladov žalovaného týkajúcich sa hospodárenia žalovaného a povinnosti vydať kópie týchto dokladov.

S poukazom na túto skutočnosť je nepochybné, že Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd príslušný, nemôže o spore konať, a preto musí byť spor prikázaný inému súdu tej istej inštalácie (§ 39 ods. 1 CSP).“

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd svoj výrok o prikázaní veci Okresnému súdu Rožňava náležite odôvodnil, použijúc pritom relevantnú právnu úpravu.

Podľa názoru ústavného súdu námietky sťažovateľa preto neindikujú žiadne pochybenie zo strany krajského súdu, ktoré by umožnilo ústavnému súdu po prijatí sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu tohto súdu dospieť k záveru, že by ním mohlo byť porušené základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017